

**RENE
BRANS**

Kontrast Columns

www.afvkontrast.nl

Copyright - 2011

Inleiding

We hebben met zijn allen een paar jaar genoten van de columns van René Brans op de website van A.F.V. Kontrast. Vanwege het overstappen naar een nieuw website concept zal hij ook een nieuwe start maken . Om de "oude" verhalen niet verloren te laten gaan zijn ze nu gebundeld in dit ebook.

Mijter en hoofddoek gelijkwaardig.....

Na vijf dagen van geheim overleg van lunchcafé naar verborgen kroeg is het hoge woord eruit: Rutte heeft Verhagen weten te strikken voor een rechts kabinet. Een minderheidskabinet wel te verstaan. Maar als Wilders een handtekening zet onder het regeerakkoord is het voor VVD en CDA toch mogelijk om een conservatief-liberaal Nederland vorm te geven. En natuurlijk wil Wilders gedogen. Immers zo voorkomt hij linkse wantoestanden en kan hij ons evengoed met forse uitspraken alert blijven houden of choqueren, al naar gelang het kamp waar je vandaan komt. Ik vraag me af hoe lang dat goed blijft gaan nu keppel, mijter en hoofddoek onverwacht op gelijke voet komen te staan. Of zouden uitspraken als kopvoddentaks pas echt tot het verleden kunnen gaan behoren als PVV serieus gaat meeregeren en, als het CDA dat niet aandurft, een kabinet VVD/PVV gedooft?

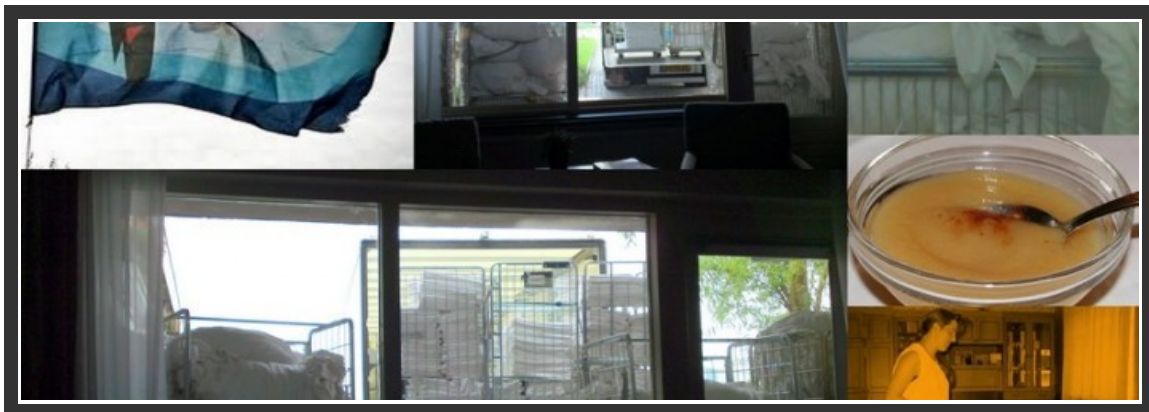

Hotel van der Valk zet vuile was buiten....

Het doet me aan vroeger denken. Wellicht was het zelfs wel mijn eerste keer. De eerste keer dat ik 'op restaurant ging' zoals ze in België zeggen. En omdat we een groot gezin hadden moest dat ook betaalbaar zijn. Dus mijn eerste schnitzel en Dame Blanche at ik bij hotel Van der Valk in Gilze Rijen. Het lekkerste was natuurlijk de appelmoes met kers. Die smaakte veel lekkerder dan thuis. Vanwege die enkele kers. Ik maakte me toen nog niet druk over het feit of ik wel echt de eerste klant was die hem kreeg voorgeschoteld.

Zo werd van der Valk voor mij sentiment en nostalgie. Als ik nu op vakantie ben wil ik nog wel eens een Toekan bezoeken. Zo ook afgelopen weekend in onze provincie Groningen. Drie dagen fietsen en zeilen in Groningen met als thuisbasis hotel Van Der Valk. Alles paste weer helemaal in het Van der Valk concept. De langgerekte bouw met architectonische nadruk op de hoofdingang. De ruime kamer met alles erop en eraan.

Verder waren er een aantal zaken die ik me niet meer kan herinneren van vroeger. Het ontbijt werd standaard verstoord door een ijverige juffrouw met stofzuiger. Elke ochtend gaf zij klokslag 10.30 uur aan dat het de hoogste tijd voor vertrek was. Tot mijn teleurstelling was er bij het diner wel de appelmoes, maar ontbrak de kers. Maar het ergste was de juffrouw die elke ochtend de vuile was buitenzette. Pontificaal voor ons raam van onze kamer! Waar wij graag uitsliepen. Elkedag begon dus met het onfrisste uitzicht op gebruikte handdoeken en lakens van onze medegasten. We zijn maar vroeg opgestaan zodat we er niet lang naar hoefden te kijken. Voor je het weet vind je een verdwaalde kers tussen al dat goed.....

Fokke en Sukke bij mijn tandarts.

Het was weer eens zover. Denk je gezond te eten. Maar niet heus. Het was een mueslikoek, met van die zaadjes. En ja hoor, een stuk van mijn voortand af. En dat lijkt dan al gauwéén groot gapend gat. Zo'n gat dat iedereen al van verre ziet aankomen.

Dus na lange tijd weer eens een afspraak gemaakt met mijn tandarts. Maar die was inmiddels verhuisd. Verhuisd met zijn hele team. Want gewone tandartsen bestaan niet meer. Nu staat er een compleet professioneel orthodontistisch team voor je klaar. Een ouderwetse verdoving heeft er plaats gemaakt voor een heuse lachgassedatiebehandeling.

Dus, toen ik vanochtend het prachtige pand aan de Goirkestraat in Tilburg binnenwandelde, was ik onder de indruk. De wachtkamer leek meer op een toonzaal met zorgvuldig uitgestalde designmeubelen. In het lederen luxe kon ik genieten van een glaasje gekoeld prise d'eau en lounge muziek. Aan de muur een flatscreen met een diameter die bij mij aan de muur wat overdreven zou zijn. En als ik mijn Kontrast-column nog even wilde nalezen op internet dan was daar ook de mogelijkheid voor.

Wat vooral in het oog sprong waren de foto's van hedendaagse Fokke en Sukkes', die in glanzend glas de wanden sierden. Leuk is de scène waarop Fokke voor een afspraak de tandartsassistente belt met de vraag 'of er nog een gaatje is'. Maar gelukkig voor Fokke was er geen gaatje meer!

Overigens gold dat ook voor mij en stond ik evenlater weer opgelucht buiten, met een nieuwe glimlach.

Blauw, blauw, ik hou van jou....

We kunnen het allemaal wel blauw blauw laten. Maar voor je het weet heeft onze webmaster het gevoel een blauwtje te hebben gelopen met haar blauwkeuze. En die maakte ze vast niet zomaar ins blaue hinein. Dus voor ze je bont en blauw slaat: lever nu je blauwe strijd. Kijk, als [fotostrijd](#) nu een blauwe maandag duurde had je een goed excuus, maar je hebt een heel kwartaal! En mocht je het blauw krijgen vanwege inspiratiegebrek: wellicht brengt mijn collage van blauw je op een blauw-idee.....

Hardlopers zijn doodlopers...

Het was goed toeven in Tilburg afgelopen zondag. Niet alleen vanwege die lekkere nazomerse dag. Die was in ieder geval goed voor een lekker ijsje van Mac Donald's. Het is toch zondag nietwaar? En een zondag met een sportief tintje. Want het is Tilburg Ten Miles! Vanachter de dranghekken ben ik, samen met veel, heel veel andere stadsgenoten, in afwachting van de kopgroep. De commentatorstem uit de luidspreker wordt overstemd door 'Oh, when the saints go marching in' van een Dixielandbandje, vlakachter mij. Over verafgoding gesproken. Hardlopen is prima, maar om daar gelijk heiligen van te maken..... Terwijl ik van mijn ijsje lik (hoe doen ze dat toch, zo'n toren ijs waar maar geen eind aan lijkt te komen, voor maar 1 euro?) en mijn fotocamera in de aanslag houdt, zoeft er in één keer wat voorbij. Wat het was weet ik niet, maar het ging hard. Heel hard. En niets van gezien. Ik likte net aan mijn ijsje. Blijkt dat de kopgroep geweest te zijn. Nu loop ik zelf ook hard. Tenminste dat dacht ik. Gaat mijn zelfvertrouwen. Want ikblijk al jaren aan slow-motion-jogging te doen. Fraai is dat. Het torentje softijs had door de felle windvlaag een gevaarlijke kanteling op mijn hoorntje gemaakt. Even snel gelikt om ongelukken te voorkomen. Maar gelukkig kwamen toen de échte Tilburgse Ten Milers voorbij. Op hen had ik gewacht. Zwetende mannen en puffende vrouwen die normaal gewoon met mij, meestal in de verkeerde, rij bij Albert Heijn staan. Daar voel ik mij nou verwant mee. Het viel ze niet mee in die blakende zon. En dan zijn tien mijlen lang hoor, kan ik u vertellen. Wat er allemaal door die hoofden ging. Maar doorgaan zonder stoppen! Daarom is Wout van Helvoirt uit Tilburg mijn held. Zoals die als 2967ede eindstreep haalde met een eindtijd van 2.17.11! Dat getuigde nog eens van lef, moed, doorzettingsvermogen en karakter. Toch heel wat anders dan Koen Raymakers (heren 1, 29.15) of Lornah Kiplagat (dames 1, 31.42), die hun oversteek maakten uit Kenia en het grote prijzengeld incasseerden. En waarschuwde mijn moeder al niet altijd al: Hardlopers zijndoodlopers! Dus mijn goud gaat naar Wout!.....

Allemaal beestjes op het herentoilet...

Bruiloften zijn niet meer wat ze waren. Ze zijn voortaan persoonlijk en uniek. De locaties waar deze gevierd worden moeten vooral onderscheidend zijn. Zo een bruiloft had ik laatst. Voordat ik vertrok moest ik eigenlijk ongelooflijk plassen. Maar dat ging even niet. En toen we er waren ook even niet. Want het bruidspaar moest eerst 'ja' zeggen. Liefst tegen elkaar. Maardat deden ze niet meteen. Eerst moest de 'beste vriend' nog even spreken. En toen ook nog de 'liefste oom'. Het woordje van de ambtenaar van de burgerlijke stand was persoonlijk, maar erg lang. Dus het liep allemaal uit. Ook de groepsfoto op de trap. Want de 'liefste oom' had een andereuitgang genomen. Was dus even zoek. En toen de foto eindelijk gemaakt was kon ik op het plein voor het stadhuis nergens plassen. Dan maar plassen op de receptie die werd gehouden in een tentoonstellingsruimte. En dat was maar 15 minuten rijden. Tenminste als we de 'liefste oom' niet in de auto hadden gehad. Want die liep niet snel en was lang van stof. Eindelijk op locatie moest ik eerst handjes schudden. Die van mij waren inmiddels wat klammig geworden. Maar toen mocht ik eindelijk. Dus ik stoof door het grote gebouw, met al zijn moderne kunst, dat tot feestlokatie door het bruidspaar was verkozen. Het herentoilet was even zoeken. Eenmaal op het herentoilet gearriveerd, klaar om te plassen, schrok ik me dood. Allemaal beestjes! Kleine kriebelende beestjes. En ze

waren overal! In het urinoir, op de tegels, op de grond en erger nog, ook op mij! Mijn aandrang tot plassen was ineens over. Toen ik omdraaide zag ik achter mij de boosdoener: een overheadprojector met daarop een grote bak water. Daarin: tientallen beestjes die in het inmiddels warme water lekker op en neer zwommen. Het effect: een projectie van watervlooiën en dikkoppen op de toiletmuur. Dit alles naar een idee vankunstenaar Egied Simons met als titel Liquid Files. Het bleek een kunstproject te zijn, maar dan wel eentje waar ik spontaan van moest plassen.....

Kunstproject: Liquid Files

Door: Egied Simons

Waar: Verbeke Foundation t/m oktober 2010, te Kemzeke (B)

De zomer voorbij...

Voor degenen die het nog wisten: het is voorbij. De zomer. Natuurlijk begrijp ik dat je nog hoopte op een nazomer. Zeker omdat augustus niet heeft gebracht wat we er van hoopten. En september had ook al niet veel in petto. Dus 21 september is het zover. De officiële start van de herfst. En van het vallende blad. Althans volgens de conventie van Nederland en België. Want zowel astrologisch als meteorologisch begint de herfst pas op 23 september. Maar toen ik onlangs door de bossen wandelde leek het al weken herfst te zijn. Een dergelijk grote variëteit aan paddenstoelen heb ik namelijk nog nooit gezien. Werkelijk alle kleuren, vormen en maten. Een lust voor het oog. In sommige gevallen een lust voor de mond. En in héél sommige gevallen een lust voor de lust. Maar ik herken al geen eekhoorntjesbrood laat staan paddo's waar je thee van moet zettenom high te worden. Dat is trouwens niets voor mij. Ik denk liever aan de tijd terug dat ik nog geloofde in kleine lieve mensjes die paddenstoelen bekabouterden. En als je heel dicht met je oor aan het huisje luisterde hoorde je hun stemmetjes. Soms hoorde je ze ook muziek maken. Had ik zelf in de Efteling gehoord! Het zijn die herinneringen die ik koester. En waar ik aan terug denk in de komende tijd met veel vallend blad.....

Geen Til-Burger maar Stapelaar op Tilburg Culinair...

Soms is Tilburg een wereldstad. Zeker met een nazomertraktatie als Tilburg Culinair. Vorig jaar heb ik dit culinaire festijn overgeslagen omdat ik de opzet, in tegenstelling tot andere jaren, te luidruchtig vond. Maar de organisatie leert snel. Ook van fouten. Ondanks het dreigende weer, wat met name in de vroege avond mooie sfeer plaatjes opleverde, was het zondag gezellig druk op het gastronomische Willemsplein. Als promotiemiddel voor Tilburg Wijnstad stond ook dit jaar de wijn centraal waarbij Culinair Tilburg koos voor rood en wit van réserve St. Martin, het visite kaartje van Les Vignerons du Val d'Orbieu. Drinkbaar maar geen hoogvlieger. Zekerniet voor de prijs: een glas kostte 3,30 €UR. Of pardon: anderhalf trosje, met een knipoog naar Tilburg Wijnstad met al zijn druiventrossen. En dat is jammer want veel van de gepresenteerde gerechten verdienden meer smakelijke ondersteuning. Gerechten gepresenteerd door de 'betere restaurants' van Tilburg en, inmiddels, omstreken. Dit jaar voor het eerst prijkte per deelnemer ook een vegetarisch gerecht op de menukaart. Opvallend was daarbij het hoge gehalte aan paddestoelen, en jawel, paddestoelen. Maar naast pasta's van eekhoorntjesbrood en strudel van bospaddestoelen kon u bijvoorbeeld ook vegetarisch proeven van tapiocakaviaar met een truffelaardappelkaantje. En zoals altijd is er dan ook een favoriet. Voor mij was dat met glans Restaurant de Riddershoeve uit Berkel-Enschot. Een verzorgd strak terras met gastvrije bediening. Hun Pata Negra was verrukkelijk bij het glaasje rood, evenals de garnalenkroketjes die terug deden denken aan die van dat Antwerpse kroketstalletje. Op dit terras had men overigens een typisch hoofdgerechtje voor de echte Tilburger: een stapelaartje. En nee, dit maal niet veul vur wèinig, maar een smakelijke combinatie van een licht gerookt gebakken tournedos met rode uiencompote en gesmolten ganzenlever. Dat alles overgoten met een saus van port, Bourbon en (wat mij betreft een overbodige toevoeging) vanille. De sfeer zat er overigens al vroeg in de middag goed in. En dat werd alleen nog maar beter in de avond door het optreden van de achtkoppige band Sonny's Inc. Al met al een geslaagd tilburg culinair 2010!

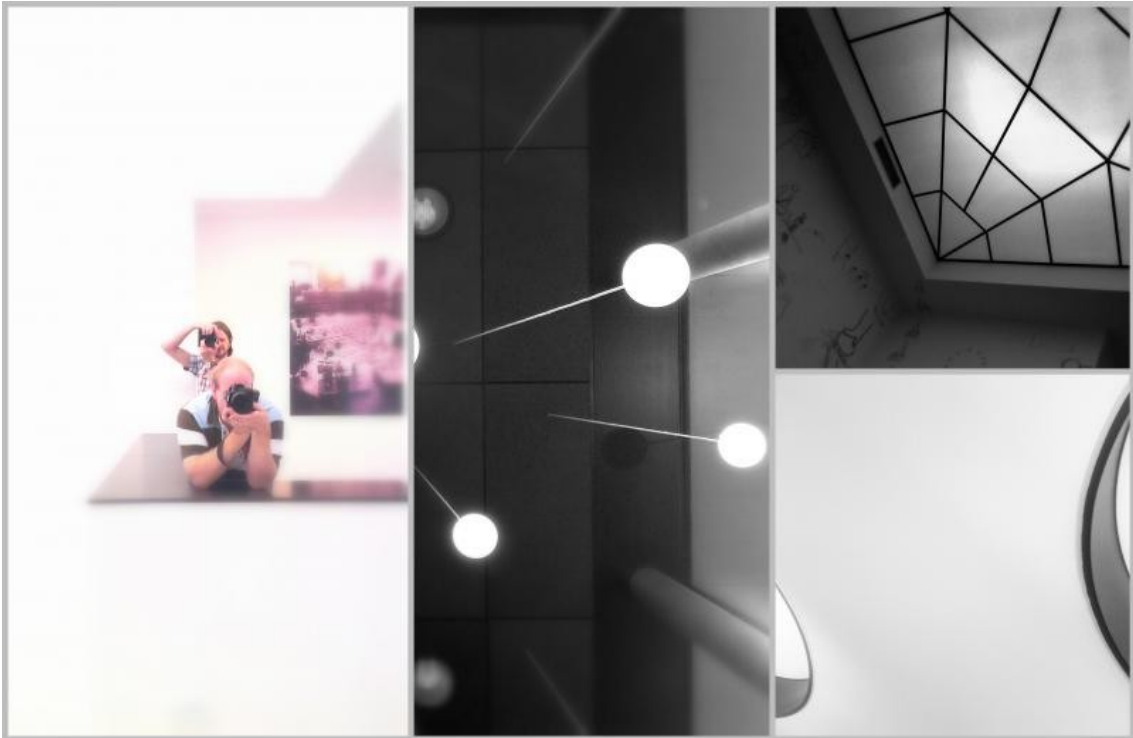

Voor de vorm naar het Van Abbe Museum.

Onze fotovereniging Kontrast bestaat veertig jaar. En dat is een mijpaal. En bij mijlpalen doe je iets bijzonders. Dus gingen we dit weekend met z'n allen naar het Van Abbe Museum in Eindhoven. We wisten alleen niet dat de A58 was afgesloten. En toen we daar achter kwamen wisten we ook niet welke toerit wel toegankelijk was. En dus werd het een rondje Brabant en laat. Na de koffie hadden we helaas nog maar twee kleine uurtjes over om het museum met al zijn moois te bewonderen. En dan moet je prioriteiten stellen. Maar voor een club als de onze is dat niet zo moeilijk kiezen. Waarom zouden we uitgebreid stilstaan bij het archief van visuele culturele herinneringen, als we zelf goed in staat zijn visuele herinneringen vast te leggen? Dus vereeuwigden we deze liever zelf voor het nageslacht. Expositie 'Play van Abbe' deden we even in de 'forward' stand. Wellicht hebben we later nog eens tijd voor een 'rewind'. Nee, het is de kracht van de eigen interne structuur van het museum die de fotograaf in ons trekt. Soms hoog en monumentaal, soms bescheiden of verrassend van vorm. Verspreidt door het museum waren afgelopen zaterdag een twintigtal zoomlenzen gericht op trappen, ramen en muren om de labyrintisch aandoende uitstraling te fotograferen. Met recht alle complimenten aan architect Abel Cahen, die het bestaande rijksmonument van A.J.

Kropholler, volledig renoveerde tot een architectonisch vooruitstrevend complex. Een goed excuus dus om zelfs in het oogspringende collecties als 'Overwinning op de zon' van Lissitzky aan ons voorbij te laten gaan. Maar waarschijnlijk zou de kunstenaar het zelf niet erg hebben gevonden. Want schreef Lissitzky in 1920 niet de wijze woorden: 'Elke vorm is de bevroren momentopname van een proces. Een werk is dus een halte op de weg van ontstaan en geen vastgesteld doel'. Dus was het al met al niet zo erg dat we uiteindelijk meer voor de vorm zijn gekomen dan voor de inhoud.....

.....

Het verhaal van een gevonden tas...

Gisteren stond ik te wachten voor het rode stoplicht. In mijn ooghoek zag ik iets vallen. Maar het ging snel allemaal. Want het stoplicht waarvoor ik met mijn auto stond werd groen. Dus moest ik doorrijden. Dat deed ook de fietser van die tas. Maar een andere kant op dan ik. En nu zonder tas. En die fietser was allang verdwenen toen ik in de gelegenheid was om te stoppen. Het was een moderne witte handtas. Een echte damestas. Bol, zwaar en vol. Wat gegeneerd keek ik om. Wat zouden mensen nu van mij denken? Wat moet die vent met die tas? Uit op het geld van een ander? Wat nonchalant gooide ik de tas achter in de auto. Als ik zeker weet dat ik in de vermoedelijke eigenaar nergens meer zie, rijd ik door. Terwijl ik naar huis rijd moet ik terug denken aan een artikel dat ik een tijd terug gelezen heb. Het ging over de afdeling gevonden voorwerpen van Schiphol. Daar worden jaarlijks enkele veilingen gehouden van gevonden tassen, koffers en andere reisartikelen. Je moet bieden op een totaalpakket waarvan je niet weet wat de inhoud is. Mensen blijken massaal op die veilingen af te komen. Allemaal op zoek naar geld, goud en meer. Ik weet nog dat ik geboeid naar de foto's keek. Geen goud, maar wel een privé inkijkje in iemands leven zoals (vuil) ondergoed, foto's en leesbrillen in alle sterktes en formaten. Toen ik de auto thuis parkeerde, keek mijn overbuurman me wat eigenaardig aan. Waarschijnlijk omdat ik niet vaak damestassen draag. Zo kijkt -ie andersnamelijk nooit. Eenmaal thuis besloot ik de tas aan een onderzoek te onderwerpen. In deze tas was werkelijk alles aanwezig wat een vrouw zich wensen kon. Voldoende voor 2 weken op een onbewoond eiland. En dan kon ze zich ook meteen 2 weken verdiepen in.....een cursus Nederlands. Want mijn onderzoek leverde op dat deze tas van een buitenlandse mevrouw was. Gezien de aanwezige foto's had ze in ieder geval twee prachtige dochters. Ze geloofde sterk in homeopathie en was momenteel verkouden. En nog iets bijzonders: ze was jarig vandaag! Maar hoe ik ook zocht: er was geen telefoonnummer te vinden. Maar ik vond wel haar werkadres. En de mevrouw die opnam wist meteen waar ik het over had. Dus even later ging de bel. Daar stond ze, de mevrouw van mijn tas. Samen met haar vriendin die tolkte. Want zij had niet op dat onbewoonde eiland gezeten met voldoende tijd voor haar cursus Nederlands. En zoals het hoorde had ik een cadeau voor haar verjaardag: haar eigen tas! En hartelijk als ze was had ze ook een cadeau voor mij: een lekkere fles wijn. En voor de zekerheid, ook nog een blikje bier. Uit haar eigen land. Waar ze alles over vertelde en waarvan we ook maar eens moesten proeven. Bijhaar thuis in de vorm van een etentje! Het werd een gezellige ontmoeting waarin ze veel verhaalde, alles vertaald

natuurlijk door de goede vriendin. Over de zoektocht naar een eigen plek en leven in Nederland. Soms met humor en soms met een traan. Indrukwekkend. Maar ook wat vreemd. Want de verhalen die ze vertelde herkende ik, enkel en alleen door het verhaal dat haar tas mij verteld had.....

Haar naam was Sarah.....

Het boek heeft een jaar gelegen. Naast mijn bed, naast de bank. Is zelfs mee op vakantie geweest. Maar ik heb het niet gelezen. Mijn vrienden wel. Om dergelijke boeken loop ik meestal met een grote boog heen. Omdat het over de oorlog gaat. Niet dat ik ze niet mooi vind. Maar omdat ze op mij een geweld-ige indruk maken. Waarschijnlijk omdat ik altijd wil geloven in het goede van de mens. Niet geconfronteerd wil worden met het tegenovergestelde. Maar deze week moest ik er dan toch aan geloven. Niet het boek was de beproeving, maar de film 'Elle s'appelait Sarah' (Haar naam was Sarah). Een film gebaseerd op de bestseller van Tatiana de Rosnay. Het boek dat dus zo lang door mij ongelezen bleef. In de nacht van 16 juli 1942 wordt Sarah, gespeeld door Mélusine Mayance, samen met haar ouders opgepakt en naar het Vélodrome d'Hiver in Parijs gebracht.

Daar hielpen de Fransen de Nazi's een handje. Door duizenden joden te verzamelen en in verschrikkelijke omstandigheden op te sluiten. In afwachting van deportatie. Dat Sarah haar kleine broertje Michel in een kast opsloot bleef echter onopgemerkt. Indrukwekkend zijn de pan-shots van bovenaf, opgenomen in het Parijse wielersstadion. Zieke wanhopige mensen op elkaar gepakt, steunzoekend bij verwanten, gescheiden door de uitwerpselen en braaksel van lotgenoten. Maar de film gaat verder zonder te ver te gaan. Wellicht is dieper een beter woord. Ik zat in ieder geval op het puntje van mijn stoel. Zeker op het hartverscheurende moment als in het concentratiekamp moeders worden gescheiden van hun kinderen. Zo ook Sarah die op dat moment hoge koorts heeft. Een koude, harde straal van een waterspuit doet moeder en dochter uiteindelijk scheiden. De scène eindigt met een shot van een stuiptrekkende Sarah wiens leven voorgoed is getekend.

In tegenstelling tot haar ouders kan Sarah uit het doorvoerkamp naar Auschwitz ontsnappen. Maar als blijkt dat haar broertje een hongerdood is gestorven, door zijn belofte om in de kast te blijven totdat Sarah terugkomt, is er voor Sarah geen ontsnapping meer mogelijk. Aan dit leven wel te verstaan.

In de film komen twee verhaallijnen samen. Het verhaal van Sarah wordt zestig jaar later ontdekt door Julia Jarmond, een Amerikaanse journaliste in Parijs (Kristin Scott Thomas). Julia krijgt namelijk de opdracht een artikel te schrijven over deze razzia, een inktzwarte bladzijde in de Franse geschiedenis.

Deze film is een 'must-see'. In ieder geval vanwege de fantastische acteerprestaties van Mélusine Mayance die de rol van Sarah vertolkt. Maar laat ik vooral ook Kristin Scott Thomas noemen, die eerder al een verpletterende indruk op me maakte in 'Il y a longtemps que je t'aime'. Terecht dat ze daarvoor werd uitgeroepen als beste Europese actrice 2008.

Maar ook een 'must-see' omdat deze film de verschrikkelijke gebeurtenissen uit de tweede wereldoorlog niet kitscherig en opzichtig in beeld brengt. En vooral een 'must-see' omdat deze film weer eens duidelijk maakt hoe we onmogelijk kunnen ontsnappen aan de gevolgen van ingrijpende ervaringen uit ons verleden.....

Film: Elle s'appelait Sarah

Regie: Gilles Paquet-Brenner

Nostalgische hoogvliegers in 26e Night of the proms...

Ik blijf het een tent vinden. Een grote circustent. Ik herinner me dat vroeger de letters 'Belga' het doek sierden. Van de kauwgom. Van die grote bellen. Die kapot klapten midden in je gezicht. Maar die letters zijn vervangen. Door zonnepanelen. Want ook het Sportpaleis van Antwerpen gaat met de tijd mee. Maar de programmering van vanavond nog even niet. In dat programma wordt de klok even teruggedraaid. En dat is juist de reden waarom ik er zit. Even zwijmelend terug naar toen. Onder de indruk ben ik van het grootse podium dat haast futuristisch oogt. Mede door de strakke belichting en de fantastische videoshow op vijf mega schermen die aan begin nonchalant worden uitgezwierd. Ik mag genieten van een drie uur durend spektakel waarin nostalgie hoogtij viert. Die sfeer zit er al snel in met 'Music' van John Miles. Het nummer dat vanavond niet mag ontbreken.. Want juist op dit podium is dat de perfecte cocktail van modern en klassiek. En dan is het de beurt aan de zanger, die na moeilijke jaren zijn comeback maakt met 'Somebody to love', Boy George. Aan stijl heeft de flamboyante Boy niets ingeleverd. Aan kilo's des te meer. Ouderwets genoten heb ik van zijn 'Do you really want to hurt me'. Dat het wat lager en gruziger was had op mij alleen maar meer impact. In die toonlaag was juist zijn geknok omhoog uit cocaineverslaving, én tegen vergetelheid, te horen. Wie mijn blik ook goed vast wist te houden was Grace Jones. Ook nu wist zij in weinig verhullende outfits te boeien met o.a. La vie en Rose.. Ondanks haar 62 jaar lukt het haar om loepzuiver 'Slave to the Rhythm' te zingen terwijl ze een draaiende hoepel om haar (strakke!) middel in beweging houdt. Veel bezoekers leken speciaal te zijn gekomen voor John Fogerty, bekend van Creedence Clearwater Revival. Bij Bad Moon Rising ging het circusdak er dan ook echt af. De tieners die achter mij zaten lieten niets meer heel van de zaal toen de verrassing van de avond bekend werd. Maar Berry Hay van de Golden Earring kreeg ook mij van mijn stoel los. Zeker ook

vanwege dé filmclip die in de tijd dat ik puberde zoveel los had gemaakt. En de show denderde maar door, ook door een tweede verrassing van de organisatie: Cliff Richard. Hoewel Cliffs' danspasjes er in de jaren niet op vooruitgegaan zijn, zette ook hij een goede performance neer. Voor de klassieke noot zorgde deze avond met name violist Charlie Siem, die met een uitstraling alla Michael Buble, voor een prettigtraditioneel klassieke invloed tekende. Deze 26eeditie van Night Of The Proms is het waard om mee te maken, vanwege zijn show, zijn hits, maar vooral ook vanwege 'het feeling good' gevoel na 3 uur nostalgische hoogvliegers.....

No et moi

Hoogbegaafd, dat is Lou. Lou is veel jonger en fysiek kleiner dan haar klasgenoten en staat vaak alleen op het schoolplein. Thuis lijkt ze ook alleen te staan met een vader die altijd wel een oplossing heeft. Behalve dan voor zijn vrouw die aan depressies lijdt.

Het roer gaat om in het leven van Lou als ze op school een werkstuk maakt over daklozen. Daarvoor heeft ze No, of eigenlijk Nora, bij Station Austerlitz gespot. Met No ontstaat een hechte vriendschap. No is echter verslaafd aan drank en drugs en kan zich moeilijk inpassen in de huidige maatschappij. De ondergrondse van de metro en de straat zijn dus haar leven. Lou zorgt ervoor dat No bij haar en haar ouders kan intrekken met alle gevolgen van dien.

No et Moi vertelt het verhaal van het leven. Over vriendschap en binding, over loslaten en volwassen worden. Maar laat ook de harde realiteit van de hedendaagse maatschappij zien, van wie wel meetelt en wie niet. Over geld hebben en de valkuilen in de strijd om het te willen hebben. En dat alles door een gezin en een dakloze documentaire-achtig te volgen.

Schrijfster Delphine de Vigan (1966) schreef in 2007 'No et moi' dat door de Franse boekhandel verkozen is tot beste boek van 2008. Nu lijkt een zelfde kwalificatie op zijn plaats voor de verfilming die in ons land begin maart in première zal gaan. De Franse Zabou Breitman (zelf gevierd actrice) casttemet succes Julie-Marie Parmentier (No) en Nina Rodriguez (Lou). Zelf speelt ze de rol van depressieve moeder van Lou, en haar zoon Antonin Chalon, is te zien als de enige vriend van Lou, Lucas.

Wat opvalt, is het natuurlijke spel en het sfeerbepalende decor van Parijs waardoor de film erg overtuigend overkomt. Indien je jezelf aangetrokken voelt door coming-of-age drama's dan is deze arthousefilm waarin de psychologie van een gezin wordt blootgelegd een aanrader.

Regie: Zabou Breitman

Met oa: [Julie-Marie Parmentier](#), [Nina Rodriguez](#), [Antonin Chalo](#)

ÉPIPHÈTE FILMS présente

No et moi

Un film de
Zabou Breitman

**JULIE-MARIE PARMENTIER NINA RODRIGUEZ ANTONIN CHALON
BERNARD CAMPAN ZABOU BREITMAN**

SCÉNARIO ADAPTATION DE ZABOU BREITMAN ET AGNES DE SACY D'APRÈS LE ROMAN "NO ET MOI" DE DELPHINE DE VIGAN MUSIQUE ALICE BRICQVIAZ PHOTOGRAPHIE LUDOVIC
DÉCOR FRANÇOIS EMMANUELLI COSTUME FABIENNE OCTOBRE SCÉNARISTE MARIE-LAURE LASSON MONTAGE FRANÇOISE BERNARD
SON HENRI MORELLE JEAN-MARC LENTRETIEN ÉRIC BONNARD CO-PRODUCTION MATHIEU ELIOT MATHIEUS DIRECTEUR DE PHOTOGRAPHIE REMI BERGMAN
MONTAGE SON FREDERIC BRILLION ET GILLES LEGRAND
UNE COPRODUCTION ÉPIPHÈTE FILMS ET TRAVÈS. LE CINÉMA AVEC LE PARTICIPATION DU MINISTÈRE CULTURE JEANNE D'ARC ET FRANCE TÉLÉVISIONS. LE FILM A ÉTÉ RÉALISÉ AVEC LE SOUTIEN FINANCIER DE LA RÉGION ÎLE-DE-FRANCE À TRAVERS LE FOND RÉGIONAL D'AIDÉ À LA PRODUCTION. LE FILM A ÉTÉ RÉALISÉ AVEC LE SOUTIEN FINANCIER DE LA RÉGION ÎLE-DE-FRANCE À TRAVERS LE FOND RÉGIONAL D'AIDÉ À LA PRODUCTION.

Kleurige hoofddoeken, Turkse thee en wapperende priesterspijen...

Een lekker warme dag was het. Ondanks de warmte toch maar even de auto gepakt. Konden daarna immers de boodschappen achterin. Altijd een argument paraat om niet te hoeven fietsen. Op naar de opening van de expositie 'Thuis in Tilburg Noord' die plaats vond in het Peerke Donders Museum te Tilburg. Toen ik aankwam was het al gezellig druk op het terras van feesterij Peerke Donders waar het zo te zien elke dag feest is. En een beetje feest was het ook zeker want niet elke dag opent een expositie waar onze vereniging aan heeft meegedaan. Eenmaal aangekomen viel de veelkleurigheid van de bezoekers meteen op. Kleding duidelijk aangepast aan het lekkere zonnige weer. En in die veelkleurigheid genoten we van gezote muntthee met buitenlands zandgebak en Turks Fruit.

En dat paste helemaal bij het motto van de expositie. Allochtonen van over de gehele wereld die zich thuis voelden in ons koude kikkerlandje. En nog specialer in Tilburg Noord. 'De wijk waar in Tilburg juist wat minderwaardig naar gekeken wordt' zo memoreerde spreker Denis Hendrickx van de Norbertijnenpriorij de Schans in de Noordse wijk van Tiburg. Mede ter ere van hem werd deze expositie geopend. Maar in deze wijk gebeuren, juist door de multiculturele diversiteit, volgens Denis, bijzondere dingen. Specifiek deze samenwerking tussen Stadsmuseum, Ronde Tafelhuis en AFV Kontrast is daar een goed voorbeeld van. En eigenlijk vinden wij dat allemaal al niet meer zo bijzonder. Dus voelde de veelkleurigheid van het publiek tijdens de opening vertrouwd. Smaakten de buitenlandse smaken bekend en luisterde de uitheemse live-muziek als André Hazes. Eigenlijk vielen mij de witte pijen van de leden van priorij, met daaronder de zwarte pakken en schoenen, het meeste op.....

Glow 2011

Het was even schrikken toen ik het station van Eindhoven vanaf de achterzijde binnenliep. Niet om de drukke mensen menigte. Niet om de rappe pas en onpersoonlijke gehaastheid van al die anderen op weg naar een plek die blijkbaar met spoed gebaad moest worden. Maar ik was niet voorbereid op de hoge concentratie statieven, fotorugzakken en overige foto-verwante zaken. Want werkelijk iedereen die zich in dat station bevond leek zich wel op een of andere manier te interesseren voor fotografie. Dus ik was niet de enige die Glow 2011 in Eindhoven bezocht. Hoewel druk was het een afwisselend interessante lichtexpositie van nivo. Persoonlijk was ik het meest gecharmeerd door de lichtobjecten aan het einde van de route, die zich voornamelijk op het terrein van de Technische Universiteit bevonden. Met name de ontwerpen van de architectonische verlichting van Peter Suk vond ik zeer geslaagd. En natuurlijk Luminarie de Gagna, het openingsnummer van Glow, moet ik als pronkstuk niet vergeten te noemen.